

Beletrie může někdy o pravdě vypovídat více než dokument, protože neskrývá, že popisuje jen vlastní úhel imaginace prožívaného. Tak je ve své podstatě pravdivější než dokument, který by opomněl připomenout, že je jen jedním z mnoha možných způsobů zpracování viděného. Zatímco dokument může začínat slovy: “Mrchus feminicus vulgaris byl jako species pojmenován v 21. století. Teprve po vytlačení matriarchátu, rozplynutí patriarchátu, politickém feminismu a záchvěvu mužských kruhů byla do externí paměti lidstva, na zrcadlový disk Wikipedie, zaznamenána Mrcha obecná (Mrchus feminicus vulgaris urbanus). Ovšem povědomí o tomto druhu má lidstvo již dávno, bez ohledu na matrilineární či jinou linii...”, beletrie si může dovolit začínat mnohem volněji: “Voněla sexem, zdravím a vábila ho jako rozkvetlá třešeň na toulky životem. Letěl za ní a i když svá křídla trhal o šípkové keře, neviděl a nevnímal nic jiného než její bílý závoj a vůni. Příliš pozdě zjistil, že není tím, čím ho vábila, světlem pravdy a poznání, ale jen jednou z mnoha hladových sirén čekajících na chybující námořníky.”

Čím hlouběji si dovolíte do knihy vstoupit, tím více můžete nacházet za rovinou nepříjemné faktografické pravdy také zajímavé psycho-sociální mapování, které vyvolává množství důležitých otázek. To už se místy nechutná racionální fakta začínají měnit na zajímavý příběh jedné rodiny na jedné ekofarmě. A když sestoupíte ještě hlouběji na pláň našeho permanentního vědomí, možná začne přicházet i tušení odpovědí na otázky, které máme všichni stejné.

OBSAH

VĚZEŇ	9
KATEŘINA	11
JIŘÍ	14
SETKÁNÍ	17
Roztoč svou lásku,	20
SVATBA	21
Svatební	25
MATOUŠ	26
Vybrané poznámky pro potěchu svých nejbližších.	28
Kde a kdo je můj syn?	28
Hledání	28
Matouš	31
Pohádka	32
ROK HOJNOSTI	33
Věnováno poctivým	35
NOVÝ SMĚR	38
SAD	40
Spolu	44
Paprsek Tatínka	45
PENÍZE A JEJICH MOC	48
březen 2003	50
Dnešní	53
ZEMĚ ZASLÍBENÁ: EKOFARMA	53
Naše koncepce	57
PROKOP	58
31.12. 2006	63
VNĚJŠÍ NEPŘÍTEL	63
PANÍ ZE SADU	72
SENZACE	76

02.02.2016 14:03	79
ZLATÁ RYBKA	86
VYHOĎTE HO Z KOLA VEN	90
NA POKRAJI SMUTKU	93
MODERNÍ PROSTŘEDKY	97
REALITA	103
ZOUFALSTVÍ	111
BEZNADĚJ	116
ÚŘEDNÍ FORMALITY	123
VÁNOCE 2018	124
SEBEVRAŽDA	131
CESTA DO BOHNIC	134
Poznámky na cestě	138
BOHNICE	140
Pavilon 26	140
Pavilon 3	143
Hodina pravdy	144
Nejkrásnější den života	145
JARO 2019	149
ZLOČIN	155
TREST	158
Rozsudek	160
Protest	162
Reflex	166
MOŽNÁ JE VŠE JINAK	172
Rozvodová	177
Porozvodová	178
DOSLOV	178

VĚZEŇ

Za okny vábily zvlněné kopce člověka k sobě. Taky tam bylo vědomí, že láska může přerůst ve zločin a zločin v trest, protože co je tam, může být i zde. Co je v nás, nachází se i vně, ať jste zavření v kobce žaláře, nebo na cestě ke své nevěstě. Někoho do žaláře přivede láska ke zlatu, jiného jen k penězům, jsou i takoví, kteří budou zavřeni za to, že slepě milovali svou ženu či děti. A přesto, že všichni vězni rádi koukají z okna ven, jen málo z nich vidí zvlněné kopce. Okna žaláře nemívají výhled na lesy, na rozkvetlé louky, plodné vinice, sady, ani na dětské koutky. Jejich cílem není podpořit zdravé síly v člověku, ale zatarasit cestu ven, uvěznit člověka v něm samém a ostatní ochránit před jeho zločiny, možná i před tím, aby vypravoval ostatním, co ho přivedlo na scestí. Nechat jej trýznit výčitkami svědomí, a pokud ho nemá, tak nechat jej smažit v pekle své vlastní touhy rozběhnout se do kopců a znovu konat. To, že za okny vábily zvlněné kopce ke styku člověka s přírodou, víme. Ještě tak otevřít okno, slézt těch pár metrů na úroveň chodníku a vydat se do lesů. Tuhle myšlenku nám již někdo zanechal: zpět do lesů, zpět domů, do prostředí, které si poněkud idealizujeme, kde nejsou hluční lidé, otravné motory, kde si člověk myslí, že je doma, že je tam, kde jeho předci léta pobývali, mezi hvozdy, borůvkami, malinami a hříbký, do lůna vůně pryskyřic. Možná tomu tak není, někdy naše mysl vytváří obrazy vnímání, které neodpovídají dané realitě. To známe všichni, pohlédneme na lesy a zatímco někdo vidí klíšťata a slyší vytí vlků, jiného popadne hrůza z přepadení, jako by byl v lese již někdy přepaden.

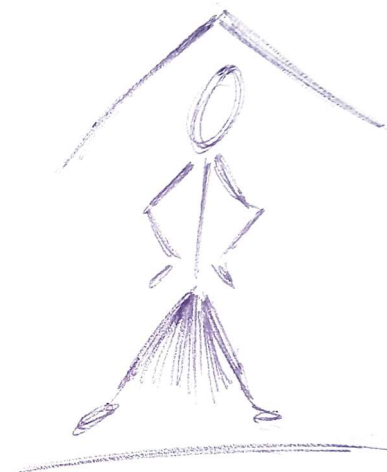
Možná za tím malým oknem žádné lesy nejsou, možná tam stojí jen další blok vězeňských cel. Kdo se v tom má vyznat, když oči vězně hledí jen prázdň před sebe.

Nejenom já nebo ty bychom rádi, zpět do lesů, ale i naše děti by rády zpět do lesů, do míst, kde si mohou bez dohledu dospělých budovat své první domovy, vytvářet něco, co jim ani nejmodernější a nejnákladnější systémy hřišť nemohou nabídnout: volnost a svobodu pro vlastní experimenty. Co tak může dítě dělat na oranžovém hřišti, které neskýtá

jediný tajný kout, kam by se dalo ukrýt před zraky dospělých? Jak se může něčemu naučit, když je pod dohledem kamer chráněno před nezmary? Není to tak dávno, co děti chodily do školy kilometry sněhem i blátem, protože při pěkném počasí bylo zapotřebí, aby pomáhaly rodičům. Tam někde možná byla Karkulka, kterou vedli k tomu, aby přežila i setkání s vlkem. Dnes děti zavezete do školy a patří k tomu, že je ze školy i vyzvednete, a tak se dítě jde ukrýt do virtuálního prostoru svého mobilu, aby alespoň chvíli bylo samo. Tím, že jim bereme prostor pro jejich vlastní přirozené hraní, jim bereme možnosti, aby se mohly alespoň jakž takž cítit samy sebou a objevovat vlastní cesty života. Vězeň asi nevyrostl ve virtuálním světě, na to je příliš starý, přesto se dívá z okna jako na vstupní bránu do jiného světa.

Možná, že za tím oknem žádné lesy nejsou a možná ani žádné děti nemáme, neboť, jak snad pravil Chalíl Džibrán: “Copak nevidíte, že vaše dítě je spíše vaším otcem?”

Abychom porozuměli, o co tu běží, je potřeba se vrátit. Oživit mrtvé, nalézt nitky, které splétají lidské osudy a propojují skutečné s domnělým, reálné s virtuálním, hmotné s duchovním.

KATEŘINA

“Člověk musí hodně pracovat, aby měl co jíst”

Kateřina Lizardová se narodila do nejzapadlejší vesnice s příznačným názvem Hladová. Kam se člověk podíval, viděl tak příkré svahy, že na nich snad ani to dřevo nebylo možné těžít a svážet. Kvůli penězům se do Hladové nechodilo. Jenže co lidé opustili starý černý kontinent, naučili se přežít všude, v Meziříčí stejně jako na Jávě. V těchto končinách již žili dost dlouho, aby poznali, že i přes pohoří a neprostupné lesy vedou průsmyky, kterými se mohou valit vojska a dějiny. Žilo se i zde. Jaký genus loci přináší Hladová, nebo taky, jaká karma čeká na lidi, kteří svoji duši vložili do těla v drsném lůně přírody? Může jít o úhel pohledu. Co jsme kdysi nazývali újezdem, hvozdem, prahou, může být v jiné době něčím úplně jiným. Tam, kde kdysi mohla být bída a hlad, se mohou o nějakou generaci později vyskytovat bohatí a tlustí. Přesto něco z Hladové zůstalo cítit. Kateřina se do Hladové nenarodila v době, kdy bohatí a tlustí začali vyhledávat tuto zem a připravovat jí nové jméno, jako například Čistá či Panenská. Kateřina znala ty stráně, ze kterých se pěkně postaru, ručně, náročně svalovaly kmeny stromů, kus po kusu, aby alespoň teplo mohlo zavlát v lidských příbytcích. Chodila po nich, a když měla volno, mohla sbírat ony maliny a hřiby. Nic jiného pro potěchu dítěte tam vlastně nerostlo. Žádný ořech, žádná třešeň, slivoň. Pro dítě opravdu chudý a hladový kraj. Přitom stačilo sjet pár kilometrů níže a dítě se ocitlo v úplně jiném světě. Město, kde se prodává deset druhů zmrzlin, domy, které stojí na rovném plátku, a stromy, které neplodí jen listí a vůni pryskyřic. Jabloně, na kterých dozrávají krásná lákavá jablka, dokonce i vinná réva se pnula u některých vchodů do domů. Duše by jen zaplesala, tady jednou bydlet, pěstovat jahody, jíst meruňky a teplo pouštět otevřeným oknem do domu. Takhle nějak se museli cítit prvotní lidé, kteří dokázali opustit svůj rodný kontinent a po vyprahlé, žíznivé zemi vstoupili do země vod a hojnosti. Každý jsme tak trochu migrantem a hledáme svou zemi zaslíbenou, místo, které bychom mohli nazývat domovem. Ti největší blázni pak dokonce ponechávají císařovi, co je jeho

a svůj nový domov hledají v končinách, kam se vstupuje jen skrz soukromé prány.

Lizardovi měli s císařem cosi společného. První z císařů údajně pravil, že je lepší být prvním v nejzapadlejší vesnici, než druhým v Římě. Lizardovi se drželi hesla, že ať je u velkého kormidla státu kdokoli, je potřeba s ním vycházet, aby zde v Hladové netrpěli hladem. Zajistit si plný břich je vygenerovaná nutnost, jak přežít v Hladové. Ví to každé zvíře. A každý člověk, který nezatrácuje své dávné předky, si uvědomuje, že s plným břichem vidíme svět veseleji. Kdo by o tom pochyboval, může se přesvědčit na množství smutných příkladů, jak s narůstajícím hladem se v člověku ozývají jeho dávné zvířecí instinkty, přestává být tím, čím se holedbá, že je, člověkem rozumným rozumným, a redukuje se na prokaryotickou buňku hledící si pouze získat přísun energie. Lizardovým se dařilo, plný břich jim umožňoval budovat nadstavby, mohli nechat děti chodit do škol, do knihoven a nakonec i do města. Neplatilo to ovšem pro jejich nejmladší dítě, pro Kateřinu. Tu si chtěli ponechat pro sebe. Takto to chodilo po generace. Rodiče živili děti a když přišlo stáří, vyměnili si, že nyní budou děti živit je, odstěhovali se na vejminek a obchod mohl být dokonán. Od Kateřiny se očekávalo, že bude tím, kdo se o rodiče postará. Starší sourozenci se uchytli ve městě a někdo v Hladové zůstat musel. Jsou sice vesnice, které zanikají, ale císařové a jiní potentáti neradi vidí, když pokračování jejich díla je ohroženo. Existuje mnoho způsobů, jak zajistit, aby poddaní dostali svým povinnostem. Lizardovi se rozhodli, že třem dětem pomohou zajistit místa ve městě. Dopřáli jim vzdělání, využili kontaktů. U nejmladší Kateřiny něco takového nepřicházelo v úvahu. V nehostinné krajině, kde se polena samy neháží do kotle, potřebovali někoho, kdo by s nimi zůstal. Měla to být Kateřina.

Matku měla chytrou, mnohem chytřejší než byl její otec, však také matčina rodina v Hladové něco znamenala. I když navenek byl hlavou rodiny její otec, tím, kdo hýbal hlavou, byla matka. To její matka vlastnila půdu, na které hospodařili. To ona určovala, kdy je potřeba sekat trávu